

Excursie verslag Reestdal wandeling

18 februari 2023

Als het eerste en belangrijkste gespreksonderwerp om 8 uur op de plaats van vertrek de buienradar is, weet je dat de weersomstandigheden niet gunstig lijken. Toch kregen de thuisblijvers, zoals zo vaak, ongelijk. Afgezien van af en toe wat gedrup viel het reuze mee met de neerslag. Dus daar gaan we het in dit verslag niet meer over hebben.

Met acht deelnemers stonden we tegen 9 uur op parkeerplaats de Takkenhoogte in het Reestdal, vier kilometer ten zuiden van Zuidwolde. De Takkenhoogte is een natuurreservaat van het Drents Landschap, genoemd naar een verhoging in het landschap, ontstaan als een rivierduin in de warme periode voor de laatste ijstijd. De familie Takken boerde in de 19e eeuw in dit gebied en bewoonde de boerderij de Wildenberg (nu verhuurd als vakantieverblijf). Het reservaat het Meeuwenveen is in 1997 samengevoegd met de Takkenhoogte tot één natuurreservaat. Je kunt er dus qua natuurschoon wel wat van verwachten.

Het begin was meteen al goed. Na nog geen 25 meter hoorde één van ons een apart, zacht geluidje vanuit de top van een berk. Een prachtige goudvinkman. Een paar honderd meter verder beklommen we een hoge bult. Daar heb je een mooi uitzicht rondom over het gebied. Geelgorzen scharrelden door de struiken en lieten hun Beethovenimmitatie horen en lieten zich prachtig zien. In de verte zat een klapekster in de top van een struik. Een ooievaar vloog over. Aan de andere kant in het weiland zaten maar liefst 14 grote zilverreigers, maar ook toendrarietganzen en nijlganzen. En er zat een licht gekleurde gans met twee streepjes op zijn kop: Indische gans.

Weer verderlopend ontwaarden we de kop van een zwaan boven het maaiveld. Geen knobbelswaan. Door op de foto die Herman ervan gemaakt had in te zoomen werd ons duidelijk dat het een wilde zwaan was.

Al met al waren we nog geen halve kilometer onderweg en het aantal gescoorde vogelsoorten liep al mooi op. Ik zei al dat de thuisblijvers ongelijk hadden.

Via een beschut bospaadje (opvliegende kramsvogels), een picknickbankje (koffiepauze, met zang van de zanglijster) en weer een stukje bos over het Takkenhoogte gedeelte kwamen we bij de Meeuwenplas. Dat is een groot ven met een duidelijke ringwal, een pingoruïne, overblijfsel van een pingo uit de laatste ijstijd. Er zat hier in het nabije verleden een broedkolonie kokmeeuwen, vandaar de naam. Op en nabij de plas zwommen kuifeenden, krakeenden, wilde eenden, smienten en Canadeze ganzen.

Daarna staken we een heideveld over. Uiteraard werd er ook wel naar planten gekeken, maar in dit seizoen is dat natuurlijk nog niet zo spectaculair. De kraaiheide en het borstelgras ontgingen ons niet. Ook waren er paddenstoelen: het door opwarming sterk toenemende plooiwieswaaiertje, tonderzwam, berkenzwam en meniezwam.

Na het oversteken van de Nieuwe Dijk kwamen we weer in het bos, met daarin een mooi bosven. Er zwommen wat wilde eenden, op de achtergrond scharrelden wat reeën in het struikgewas. Na nog wat beter kijken bleken er ook 2 dodaarzen op het water te zitten. Er was eerst enige twijfel, want ze waren opvallend licht van kleur, maar ook hier bracht het fototoestel van Herman uitkomst: dodaars (uitspraak dod-aars!).

Na weer een heideveld (graspieper) kwamen we via een boslaantje om 12 uur weer terug op de parkeerplaats. Een prachtige wandeling in het Drentse landschap, waar ik als Drent tot mijn schande nog nooit geweest was.

Jan Stegeman